1
หล่อนมีจุดมุ่งหมายอันยิ่งใหญ่

1

ชุดสร้อยคอ แหวน ต่างหู และสร้อยข้อมือไพลินสีน้ำเงินเข้ม มีเพชรเม็ดย่อมเรียงรายอยู่บนตัวเรือนทองคำ ให้ความรู้สึกมีสกุลรุนชาติ ราคาเจ็ดสิบสี่ล้าน สามแสนเยน

ข้างกันเป็นสร้อยคอที่ประกอบด้วยทับทิม เพชร และคริสตัล ราคายี่สิบแปดล้านเยน ต่างหูสิบล้านเยน...

ด้านในของกระจกสองชั้นนั้นราวกับเป็นอีกโลกหนึ่ง หินก้อนเล็กๆ ทำไมถึงได้มีค่ามากกว่าคนทั้งคน แต่ก็ช่วยไม่ได้ ก็ในเมื่อมันงดงามถึงเพียงนี้

ขณะถอนหายใจเฮือกใหญ่ เคียวโกะสังเกตเห็นเงาตัวเองสะท้อนอยู่ในกระจก อายุยี่สิบสี่ แม้หุ่นจะไม่เซ็กซี่ แต่ก็มีเชปพอควร ระยะหลังผิวก็เนียน แต่งหน้าก็ขึ้น ดวงตาเรียวยาวส่งให้ใบหน้าดูสดใส

พอเคียวโกะโพสท่าหน้าตู้โชว์ พนักงานในร้านก็มองมาด้วยสายตาประหลาด พนักงานหญิงใส่กระโปรงสีดำเสื้อเบลาส์สีขาวหน้าตาราวกับสุนัขจิ้งจอก สายตาของหล่อนมองมาประมาณว่ามียาจกมาดูด้วยความกระหายอีกแล้ว น่าเบื่อจัง เคียวโกะจึงแลบลิ้นปลิ้นตาใส่แล้วถอยห่างออกมาจากตรงนั้น

สักวันฉันจะมาเป็นลูกค้าให้ได้ เคียวโกะปฏิญาณกับตัวเองมาแล้วหลายครั้ง ฉันจะใส่เสื้อโคตขนสัตว์ราคาสักห้าสิบล้านเยน ทำหน้าแบบมีอะไรถูกใจให้ดูบ้างไหมแล้วเดินเข้าไปในร้าน และมองไปที่ 'สิ่งนั้น' ใช่แล้ว 'สิ่งนั้น' ก็คือสร้อยคอที่มีไพลินและเพชรอยู่ตรงกลาง ประกอบเข้ากับทับทิมและมรกต เหมือนห้อยดวงดาวมหึมาไว้บนอก พร้อมกับสร้อยข้อมือ แหวน และต่างหูที่เข้าชุดกัน ไพลินของแหวนน้ำหนัก 22.76 กะรัต...ฉันจำได้ขึ้นใจแม้กระทั่งเลขหลักทศนิยม

ฉันจะซื้อทั้งชุดนั่น ราคาเท่าไหร่หรือคะ แล้วพนักงานหน้าสุนัขจิ้งจอกคนนั้นก็จะถูมือไปมาแล้วตอบว่า ค่ะ เอ่อแปดร้อยล้านเยนค่ะ อ้าว แปดร้อยล้านเรอะ แพงกว่าที่คาดนะ...จุดสำคัญตรงนี้ต้องไม่พูดว่าถูกถึงจะเป็นคนรู้จริง ลดราคาให้หน่อยไม่ได้เหรอจ๊ะ ถ้าสักหกร้อยล้านเยนก็จะกำลังเหมาะ ไม่ได้ ไม่ได้หรอกเรอะ เหรองั้นก็ช่วยไม่ได้ แปดร้อยล้านก็ได้ ขอให้ฉันด้วย...

จะเป็นแบบนี้ได้ไหมนะ

แม้ว่าแปดร้อยล้านเป็นความฝันของความฝัน แล้วก็ยังต้องฝันอีกก็ตาม แต่อย่างน้อยก็อยากซื้อของสักแปดล้านเยนแบบไม่ต้องคิดมากเหมือนซื้อฟักทอง ไม่ต้องตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวทุ่มสุดตัว

จะเป็นแบบนั้นได้ไหมนะ

คงเป็นไปไม่ได้ละสิ เคียวโกะรู้ตัวดี

อย่างน้อยก็ไม่ได้ด้วยความสามารถของตัวเอง แต่ถ้าอาศัยกำลังของคนอื่น ก็ใช่ว่าจะไม่มีหวัง

งั้นต้องพยายามหน่อยละ

เคียวโกะออกเดินโดยเติมพลังด้วยการฝันถึง 22.76 กะรัต สะบัดเสื้อโคตแล้วเลี้ยวซ้ายออกจากถนนกินซ่าชูโอ

ข้างหน้าเป็นสถานที่ทำงานของหล่อนในวันนี้...โรงแรมกินซ่าควีน

2

พอถึงโรงแรมก็ไปที่เคาน์เตอร์ต้อนรับ ถามหมายเลขห้อง แต่งตัวว่า มาจากบริษัทแบมบิแบงเควต เจ้าหน้าที่เคาน์เตอร์ต้อนรับตอบตามหน้าที่ว่า ห้อง 203 และ 204

มองนาฬิกา เป็นเวลา 17.15 น. แล้ว วันนี้ปาร์ตีเริ่ม 18.00 น. มาทันอย่างฉิวเฉียด

เมื่อไปถึงห้อง 204 ไม่เห็นเซลส์ของบริษัท ผู้หญิงที่เป็นฟรีแลนซ์หน้าคุ้นช่วยบอกว่า “คุณโยเนซาวะอยู่ห้องข้างๆ จ้ะ”

พอเคาะประตูห้อง 203 โยเนซาวะ เซลส์ของบริษัทก็เปิดประตูให้ หน้าซีดเซียวนั้นสวมแว่นกรอบทองส่องประกาย

“โอดะ เธอมาเป็นคนสุดท้ายอีกแล้ว”

“ขอโทษค่ะ รถไฟคนแน่นมาก”

“พูดอะไรน่ะ รถไฟแน่นยังไงก็ไม่เกี่ยวนี่นา”

โยเนซาวะจับแว่นตาให้เข้าที่ จากนั้นจึงเขียนอะไรลงไปบนเอกสารในมือ เขาลือกันว่าเป็นการเช็กพฤติกรรมการทำงาน แต่ไม่มีใครรู้ว่าเขาเขียนอะไร

เคียวโกะหลบเลี่ยงสายตาของโยเนซาวะ แล้วรีบเปลี่ยนเป็นชุดเครื่องแบบอย่างรวดเร็ว กระโปรงสีดำและเสื้อเบลาส์สีขาว คล้ายกับชุดพนักงานร้านหน้าเหมือนสุนัขจิ้งจอกเมื่อครู่เลย เวลาทำงานต้อนรับเศรษฐี ไม่ว่างานไหนทุกคนก็คงต้องทำตัวเหมือนกันสินะ เคียวโกะคิดพลางเติมแป้งที่หน้า

“นี่ รู้ไหม”

คนที่เข้ามากระซิบข้างๆ คือเอริ หล่อนเพิ่งเข้ามาทำงานราวสามเดือนก่อน เป็นคนสวยร่างสูงเพรียว พูดภาษาอังกฤษเก่ง

“ปาร์ตีวันนี้เป็นของร้าน ‘ฮานายะ’ นั่นใช่ไหม”

“ร้าน ‘ฮานายะ’ เหรอ จริงเหรอ”

เคียวโกะตาเป็นประกาย

“เหมือนจะใช่นะ เพราะอย่างนี้วันนี้ถึงคิดว่าเคียวโกะคงจะกระดี๊กระด๊าน่าดู เพราะตั้งตารอมานานไม่ใช่เหรอ”

“แหม ก็ต้องกระดี๊กระด๊าแหละ รู้อย่างนี้แล้วก็ต้องแต่งหน้าพิถีพิถันขึ้นแล้วแหละ”

“ฉันเพิ่งจะเคยมางานปาร์ตีขอบคุณลูกค้าของฮานายะครั้งแรก เห็นเคียวโกะบอกแล้วก็คาดหวังมากเลย มีคนสุดยอดขนาดนั้นมากันเลยเหรอ”

เอริถาม เคียวโกะหัวเราะหึๆ

“ก็เป็นอย่างนั้นอยู่แล้วแหละ ความจริงมีคนที่ฉันเล็งไว้ด้วย”

“เหรอ อย่างนี้นี่เอง คงทั้งรวยทั้งหล่อ”

“แล้วยังเข้าใจเรื่องเพชรพลอย...ต้องอย่างนี้สิ”

เคียวโกะดูใบหน้าตัวเองในกระจกจากมุมต่างๆ จนพอใจแล้วจึงปิดตลับแป้งลง

“ทุกคน เตรียมตัวพร้อมแล้วยัง”

โยเนซาวะมองนาฬิกาพลางพูดด้วยเสียงแหลมสูงราวกับผู้หญิง ถึงจะอยู่ในห้องแคบเล็กๆ กับคอมปาเนียน[1] สามสิบคน ก็ดูเหมือนผู้ชายคนนี้จะไม่รู้สึกอะไรเลย เหมือนจะสนใจแค่ว่ามีคอมปาเนียนครบคนหรือไม่ มากกว่าภาพหญิงสาวในชุดสลิปเดรสเดินไปมา

“ตอนนี้ก่อนเวลาสามสิบนาทีพอดี ถ้างั้นทุกคน ขอให้ไปทำหน้าที่ต้อนรับอย่างเต็มที่ ส่วนของมีค่าของทุกคนผมจะเฝ้าให้เอง”

เสียงของโยเนซาวะร้องส่งให้กลุ่มคอมปาเนียนของบริษัทแบมบิแบงเควตซึ่งรวมถึงเคียวโกะไปยังสถานที่จัดงาน

ฮานายะ เป็นร้านเครื่องประดับจิวเอลรีอันดับต้นๆ ของญี่ปุ่น มีสำนักงานใหญ่อยู่โตเกียว และมีสาขาทั่วประเทศ ไม่ว่าจะโอซากา นาโกยะ ซัปโปโร ฟูกูโอกะ ร้านที่เคียวโกะมองอย่างเคลิบเคลิ้มก่อน

---

[1] คอมปาเนียน พนักงานหญิงที่ถูกจ้างมาเพื่อดูแลแขกในงานเลี้ยงสังสรรค์ คอยรินเครื่องดื่ม ชวนพูดคุยสร้างบรรยากาศให้สนุกสนาน และดูแลความเรียบร้อยบนโต๊ะอาหาร

มาที่โรงแรมนี้ก็เป็นร้านฮานายะ สาขากินซ่า

ร้านฮานายะนี้จะจัดปาร์ตีขอบคุณลูกค้าปีละสองครั้งที่โรงแรมกินซ่าควีนแห่งนี้ ผู้ที่ได้รับเชิญล้วนเป็นลูกค้าชั้นดี และแน่นอนล้วนเป็นคนระดับคุณนายประธานบริษัท คุณนายผู้อำนวยการโรงพยาบาล ภรรยาและบุตรสาวของนักการเมือง หรือว่าดารานักแสดง เคียวโกะได้มางานนี้เป็นครั้งที่สอง ครั้งก่อนหน้ายังรู้สึกประทับใจว่าเป็นวิธีที่ชาญฉลาด

ผู้ที่ได้รับเชิญมางานปาร์ตีก็เป็นการแสดงสถานะทางสังคมอย่างหนึ่ง พวกหล่อนจะประดับเพชรพลอยของฮานายะไปทั่วตัว ซึ่งก็เป็นธรรมดาในหมู่ผู้หญิงด้วยกันที่จะแข่งชิงดีชิงเด่นกันเองจนไฟแลบแปลบปลาบ ในใจก็คิดว่า 'ทั้งที่เป็นดาราสาวโนเนม แต่ไม่รู้จักเจียมตัวสวมแหวนมรกตมา' หรือว่า 'เชอะ คุณป้าหน้าตีนกาเต็มไปหมด ยังสะเออะมาใส่สร้อยคอล้อมเพชรฉูดฉาดอีก' เมื่อเป็นแบบนั้น ครั้งต่อไปก็ยิ่งต้องสวมสิ่งที่สุดยอดยิ่งกว่ามาอีก

แล้วฮานายะก็ยิ่งได้กำไร กำไรมากเกินไปจนต้องจัดปาร์ตีเพื่อคืนกำไรเป็นการตอบแทน ไฟก็แลบแปลบปลาบ แล้วจิวเอลรีก็ขายได้อีก...กลไกเป็นแบบนี้

แต่บรรดาสามีคงสุดจะทน ที่วันนี้เหล่าภรรยาต่างตาวาวประเมินราคาเครื่องประดับของคนอื่นกันอย่างไม่ยอมลดละ ให้คุณสามีต้องมองอย่างขมขื่น เราจะเห็นภาพแบบนี้ได้ทั่วงานไปหมด

ปาร์ตีนี้เป็นสถานที่ทำงานในวันนี้ของพวกเคียวโกะ คอม-ปาเนียนของแบมบิแบงเควต

เคียวโกะยกวิสกี้ผสมน้ำมาเสิร์ฟ รินเบียร์ ตักอาหารใส่จาน

หรือว่าคอยเป็นเพื่อนฟังคุณลุงที่ไม่มีอะไรทำบ่นไปเรื่อย ซึ่งเป็นงานที่ทำอยู่เป็นปกติ

แต่ความรู้สึกในวันนี้ต่างจากปกติอย่างสิ้นเชิง

เพราะหล่อนมีจุดมุ่งหมายอันยิ่งใหญ่

หล่อนค่อยๆ เข้าใกล้โต๊ะตัวหนึ่ง บุคคลที่หล่อนอยากเข้าหาอยู่ที่นั่น เป็นคนที่อาจทำให้ความฝันของตัวเองเป็นจริง

บนโต๊ะนั้นมีคอมปาเนียนคนอื่นอยู่ก่อนแล้ว กรณีแบบนี้ไม่ดีเลย เพราะวันนี้โดยหลักการแล้วควรมีคอมปาเนียนแค่โต๊ะละคน เคียวโกะตักอาหารจากโต๊ะกลางพลางคอยมองท่าที

ไม่นานคอมปาเนียนคนนั้นก็ถอยออกมา เคียวโกะเข้าไปที่โต๊ะนั้นโดยไม่รอช้า เอาอาหารที่ตัวเองตักเมื่อครู่ส่งให้เขา

“รับอาหารไหมคะ”

ไม่ยิ้มประจบประแจงอย่างไร้รสนิยม แค่ยิ้มน้อยๆ ก็พอ

“อ๊ะ ขอบคุณครับ”

เขารับจานอาหารมาวางลงตรงหน้าตัวเอง เขากำลังดื่มเบียร์ หล่อนก็ไม่รอช้า ยกขวดเบียร์มา “เชิญค่ะ” แล้วรินให้

เขาดื่มเบียร์จิบหนึ่ง

“อ๊ะ ผมเคยเจอคุณที่นี่เมื่อครั้งก่อนด้วยนี่” เขาร้องทัก

“ใช่เหรอคะ”

เคียวโกะยิ้มกลบเกลื่อน ปกติแล้วจะกลบเกลื่อนอย่างจริงจัง แล้วก็เมินเฉย แต่วันนี้จะทำอย่างนั้นไม่ได้

“จริงๆ นะ ก็งานปาร์ตี้นี้ครั้งที่แล้วไง ตอนผมทำวิสกี้หก คุณยังมาช่วยเช็ดให้อย่างรวดเร็วไงล่ะ”

“อ๊ะ พูดถึงก็...”

แล้วแกล้งทำเป็นเพิ่งจะนึกออก แน่นอนหล่อนจำเรื่องตอนนั้นได้ดี กลับกันเขาเองต่างหากที่จำได้ไม่ถูกต้องนัก ความจริงแล้วตอนนั้น เคียวโกะจงใจแกล้งชนศอกเขาจนทำให้วิสกี้หก เป็นการเดินเกมสุดตัวเพื่อหาโอกาสได้คุยกับเขา

เกมนั้นไปได้สวย วันนี้เขาจึงเป็นฝ่ายทักมาก่อนแบบนี้

แต่ต่อจากตรงนี้จะคืบหน้าได้ยาก เพราะคอมปาเนียนจะอยู่กับแขกคนใดคนหนึ่งนานไม่ได้ หัวหน้าคอมปาเนียนจะคอยเช็กพฤติกรรมการทำงานของพวกเคียวโกะ หัวหน้าเป็นคอมปาเนียนที่ทำงานมานานชื่อ เอซากิ โยโกะ ซึ่งตอนนี้อีกฝ่ายกำลังคุยกับผู้หญิงที่วางท่าใหญ่โตแบบคุณนาย ส.ส. อยู่ แต่ก็ยังเฝ้ามองพวกเคียวโกะอย่างไม่วางตา

ขณะกำลังคิด ชายอ้วนวัยกลางคนก็เข้ามาคุยกับเขา เคียวโกะจึงไปให้บริการคนรอบข้างคนอื่น แต่ก็อยู่ในตำแหน่งที่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากโต๊ะนั้น เป็นการเดินเกมเพื่อใช้ประโยชน์จากโอกาสอันน้อยนิด

ชื่อของเขาคือ ทากามิ ชุนซูเกะ เป็นผู้บริหารระดับสูงของบริษัททากามิอสังหาริมทรัพย์ แต่อายุเพิ่งจะสามสิบเศษ เคียวโกะสนใจเขาจากงานปาร์ตีครั้งก่อนเมื่อได้ยินว่าเขายังโสด แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าจะไม่มีประสบการณ์การแต่งงาน เห็นว่าภรรยาเขาป่วยตายเมื่อหลายปีก่อน แต่เรื่องนั้นไม่ได้ทำให้ได้คะแนนติดลบแต่อย่างใด

เขาได้รับเชิญมางานปาร์ตีนี้ไม่ใช่ในฐานะลูกค้าชั้นดีของฮานายะ แต่เพราะเป็นผู้ช่วยเหลือในการก่อสร้างสาขาของร้าน

เป็นถึงเถ้าแก่น้อยของทากามิอสังหาริมทรัพย์เชียวนะ...ลูกค้าคนที่เล่าให้ฟังพูดถึงเขาแบบนั้น เป็นความจริงที่เขาดูเป็นนักกีฬาใบหน้าคมเข้ม คิ้วหนา รูปลักษณ์ภายนอกแบบที่เคียวโกะชอบ

“นี่เธอ ช่วยเอาสกอตช์วิสกี้มาให้หน่อยได้ไหม”

ขณะเคียวโกะกำลังเหม่อ จู่ๆ ชายตัวใหญ่ราวกับกำแพงก็มาอยู่ตรงหน้า แม้ใบหน้าจะใหญ่ แต่ตาและจมูกกลับเล็ก ดูไม่เหมาะกับชุดสูทสีขาวที่สวมอยู่

เขาชื่อ เคนโซ เป็นบุตรชายคนที่สามของ นิชิฮาระ มาซาโอะ ประธานฮานายะ ลูกค้าคนหนึ่งแอบนินทาว่าเขาเป็นลูกไม่เอาถ่าน แต่ความจริงเป็นอย่างไรไม่รู้

เคียวโกะยกสกอตช์วิสกี้กลับมา เคนโซจ้องมองหน้าหล่อนตาเขม็ง

“นี่เธอ สวยดีนี่ ชื่ออะไรเหรอ”

เขาถามราวกับคุยกับสาวนั่งดริงก์ในไนต์คลับ

“ขอโทษค่ะ เอ่อ ดิฉันไม่ได้สำคัญถึงขนาดต้องบอกชื่อหรอกค่ะ”

ราวกับบทพูดในหนังยากูซ่า ถ้าถูกถามชื่อ บริษัทให้ตอบแบบนี้

“แค่ชื่อจะเป็นไรไป ว่าแต่ ไว้ไปกินข้าวด้วยกันไหม”

“ขอโทษค่ะ ดิฉันไม่คู่ควร ได้โปรดชวนผู้หญิงคนอื่นที่น่ารักกว่าดิฉันเถอะค่ะ”

“ก็เพราะเธอน่ารัก ผมถึงได้ชวนไง”

ขณะกำลังคิดว่าจะพูดยังไงเพื่อจะปฏิเสธ ชายในชุดสูทพร้อม

เสื้อกั๊กสีกรมท่าเดินเข้ามาข้างเคนโซ อายุน่าจะมากกว่าเคนโซเล็กน้อย แก้มตอบจนเห็นกระดูก นัยน์ตาเฉียบคม

“อาจารย์ยามาดะและภรรยามาครับ ควรไปทักทายหน่อย”

ชายคนนั้นพูด เคนโซก็ทำหน้ารำคาญ จากนั้นจึงพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจก่อนจะเดินตามชายคนนั้นไป

เคียวโกะจึงกลับมาที่โต๊ะของ ทากามิ ชุนซูเกะ อีกครั้ง

บุตรชายคนที่สามของฮานายะก็ไม่เลวนะ หล่อนคิด อายุก็รุ่นราวคราวเดียวกับ ทากามิ ชุนซูเกะ รวยก็รวย ที่สำคัญน่าจะหาเครื่องประดับใช้ได้ไม่ยาก

เพียงแต่เขาเป็นคนประเภทที่หล่อนรู้สึกขยะแขยงอย่างไรไม่รู้ ในนิตยสารผู้หญิงที่สำรวจ ‘10 ดาราที่ไม่อยากจะมีเซ็กซ์ด้วย’ เขาเป็นแบบนั้นเลย แม้ว่าการแต่งงานกับเศรษฐีจะเป็นความฝันของเคียวโกะก็ตาม...

ทากามิ ชุนซูเกะ ผู้เป็นอุดมคติของหล่อน กำลังคุยอยู่กับชายวัยกลางคนผมสีดอกเลา ซึ่งเป็นผู้ขึ้นกล่าวเปิดงานตอนเริ่มปาร์ตี จึงได้รู้ว่าเขาคือ โชอิจิ บุตรชายคนโตของตระกูลนิชิฮาระ รองประธานร้านฮานายะ อายุราวสี่สิบกว่า ห่างจากเคนโซมาก แต่ใบหน้าไม่ค่อยหย่อนคล้อย ข้างโชอิจิเป็นสาวงามในชุดกิโมโน ซึ่งก็คงเป็นคุณนายรองประธาน ส่วนบุตรชายคนรองของตระกูลนิชิฮาระตอนนี้ไปต่างประเทศ

ทากามิและรองประธานนิชิฮาระกำลังคุยกันถึงสาขานาโกยะ

นิชิฮาระ มาซาโอะ ประธานบริษัทขึ้นกล่าวขอบคุณ แล้วปาร์ตีก็จบลงตอน 20.00 น. พวกเคียวโกะจึงย้อนกลับมาที่ห้อง 203

อีกครั้ง

“ขอบคุณทุกคนครับ”

โยเนซาวะปรากฏตัวพร้อมรอยยิ้มประจบประแจงชวนขนลุก

“นี่ ลูกชายคนที่สามของฮานายะนั่นดูไม่เอาถ่านจริงๆ เนอะ”

อาซาโอกะ อายาโกะ ปล่อยผมที่เกล้าขึ้นตามสไตล์คอม-ปาเนียนลงมาแล้วเข้ามาคุยด้วยขณะสางผมยาวด้วยหวี อายาโกะเป็นผู้หญิงร่างท้วมที่ชอบดูแลเอาใจใส่คนอื่น

“พอเจอผู้หญิงสาวเป็นต้องจีบดะทุกคนเลย แต่ถึงอย่างนั้นพอไม่มีใครเล่นด้วย สุดท้ายก็มาจีบพวกเราด้วยสินะ”

ดูเหมือนไม่ใช่แค่เคียวโกะคนเดียวที่เขาเข้ามาคุยด้วย

“ได้ยินข่าวลือเรื่องลูกไม่เอาถ่านอยู่เหมือนกัน แต่เห็นอย่างนั้นก็เป็นถึงกรรมการร้านฮานายะเลยไม่ใช่เหรอ”

เคียวโกะพูด นึกถึงสิ่งที่คนเขาคุยกันตอนปาร์ตี

“ใช่แล้ว เห็นว่าอนาคตจะได้ดูแลภาคตะวันตก ถึงจะไม่ใช่เรื่องของตัวเองแต่ก็อดเป็นห่วงแทนไม่ได้ แต่เห็นว่ามีมือขวาที่ฉลาดหลักแหลมคอยประกบ เห็นผู้ชายผอมๆ ใส่สูทสีกรมท่าที่อยู่ข้างลูกไม่เอาถ่านนั่นตลอดเวลาใช่ไหม”

“อ๊ะ พูดถึงก็...”

เคียวโกะนึกถึงสายตาเฉียบคมนั่น

“คนคนนั้นแหละเป็นผู้อยู่เบื้องหลัง ชื่อซาตาเกะ เห็นว่าถ้ามีคนคนนี้อยู่ด้วยก็คงจะพอไหวแหละ”

“เหรอ ประหลาดเนอะ ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่ปล่อยให้คนที่ชื่อซาตาเกะทำทุกอย่างเลยล่ะ”

“แต่สำหรับประธานนิชิฮาระ ก็คงอยากให้ลูกชายทั้งสามคนสืบทอดไง พ่อที่รักลูกจนไม่ลืมหูลืมตาสินะ”

“ถึงยังไงก็ไม่เกี่ยวกับฉัน” อายาโกะว่าแล้วก็ลุกขึ้น “งั้นขอตัวกลับก่อนนะ”

“หวัดดีจ้ะ”

เคียวโกะกำลังคิดถึง ทากามิ ชุนซูเกะ บริษัททากามิอสังหาริมทรัพย์ก็มีคนในครอบครัวเป็นผู้บริหารระดับสูงเหมือนกัน ชุนซูเกะเป็นลูกชายของประธานด้วยหรือเปล่านะ

ขณะกำลังคิดอย่างเหม่อลอย รู้ตัวอีกทีเพื่อนๆ ก็กลับกันเกือบหมดแล้ว เหลือแต่เคียวโกะกับเอริเท่านั้น โยเนซาวะก็กำลังสูบบุหรี่อย่างไม่รู้จะทำอะไร

“จะกลับก่อนก็ได้นะคะ”

เคียวโกะบอกโยเนซาวะ “เดี๋ยวฉันเอากุญแจไปคืนที่เคาน์เตอร์ต้อนรับเอง”

“อย่างนั้นเหรอ งั้นรบกวนด้วยนะ”

โยเนซาวะหอบกระเป๋าแล้วลุกขึ้น แสยะยิ้มพลางออกจากห้องไป

“เอาละ พวกเราก็กลับกันเถอะ”

เคียวโกะสะพายกระเป๋าใส่เสื้อผ้าขึ้นบ่าแล้วมองลงไปที่เอริ เอริยังทำท่ารีๆ รอๆ เคียวโกะจึงวางกระเป๋าแล้วเข้าห้องน้ำ

พอเคียวโกะออกมา เอริก็เตรียมตัวเสร็จคอยอยู่แล้ว

“งั้นกลับกันเถอะ” หล่อนพูด

“จ้ะ เอ่อไม่ลืมอะไรนะ”

เคียวโกะมองไปรอบห้องอย่างรวดเร็วแล้วหยิบกุญแจ เอริเปิดประตูก่อนแล้วรออยู่

“โอเค ได้เลย”

พอเคียวโกะออกไปแล้ว เอริก็ดึงประตูปิด เพราะเป็นระบบล็อกอัตโนมัติ เพียงแค่นี้ก็ล็อกเรียบร้อย

พอคืนกุญแจที่เคาน์เตอร์เสร็จ เคียวโกะมุ่งหน้าไปที่ทางออกพร้อมกับเอริ แต่พอเหลือบมองไปที่เลานจ์ก็ต้องชะงักเท้า

ทากามิ ชุนซูเกะ อยู่ที่นั่น เขากำลังดื่มกาแฟอยู่คนเดียว

“ขอโทษนะ ฉันขอตัวก่อน มีคนที่ฉันอยากจะเข้าไปทักทายหน่อย”

เคียวโกะพูด เอริทำหน้าสงสัยเล็กน้อย แต่แล้วก็

“ได้สิ งั้นไว้เจอกันครั้งหน้า”

ว่าแล้วก็เดินไปทางประตู หลังจากดูว่าหล่อนไม่อยู่แล้ว เคียวโกะจึงมุ่งหน้าไปที่เลานจ์

หล่อนจงใจนั่งโต๊ะที่ห่างจากทากามิเล็กน้อย แล้วสั่งกาแฟ จากนั้นมองไปรอบๆ โดยแสร้งทำเป็นเหมือนไม่มีอะไร

แล้วก็สบตาเข้ากับทากามิทันที เขาทำท่าเหมือนคาดไม่ถึง แต่แล้วก็ส่งยิ้มให้ เคียวโกะค้อมศีรษะเล็กน้อย

“เจอกันบ่อยจัง”

เขาส่งเสียงทักมาก่อน “นัดเจอกับใครหรือครับ”

“เปล่าค่ะ แค่พักผ่อนหน่อยเท่านั้น”

เคียวโกะตอบ จากนั้น “นัดเจอกับใครหรือคะ” หล่อนถามคำถามเดียวกัน

“ครับ แต่อีกฝ่ายเป็นผู้ชายนะครับ พอดียังมีเวลาเหลือ กำลังรู้สึกเบื่ออยู่พอดี”

ว่าแล้วทากามิก็ดูนาฬิกาข้อมือ “นัดกันไว้ตอนสามทุ่มสิบห้า ยังอีกประมาณสี่สิบนาที ถ้าไม่รังเกียจมานั่งด้วยกันไหมครับ”

โอกาสมาแล้ว เคียวโกะคิด

“เอ่อ จะดีหรือคะ”

“เชิญครับ เชิญ คนสวยอย่างคุณ ยินดีเสมอครับ”

ทากามิผายมือไปที่นั่งหน้าตัวเอง

“ถ้างั้น”

เคียวโกะย้ายไปที่โต๊ะของทากามิ โอกาสแบบนี้จะปล่อยไปไม่ได้

“เป็นงานที่ลำบากเลยนะ การเป็นคอมปาเนียนนี่ บางทีลูกค้าก็น่ารำคาญใช่ไหม มีเรื่องให้ต้องเหนื่อยใจมากเลยไม่ใช่หรือครับ”

“ค่ะ แต่ก็ชินแล้วค่ะ”

เคียวโกะจิบกาแฟที่มาเสิร์ฟ “คุณทากามิ...ใช่ไหมคะ” หล่อนถาม

“ใช่ครับ รู้เยอะจัง”

เขามีสีหน้ายินดี

“บังเอิญเคยได้ยินเข้าหูค่ะ...คนที่นัดพบด้วยมีธุระเกี่ยวกับงานหรือคะ”

“ครับ ก็ประมาณนั้น แต่อุตส่าห์ได้คุยกับคนสวยแล้ว ไม่ค่อยอยากให้เขารีบมาเท่าไหร่เลย”

ทากามิยิ้มอย่างสดชื่น แต่เคียวโกะกลับคิดจริงจังโดยไม่คิด

ว่าเป็นคำพูดล้อเล่น ต้องใช้โอกาสนี้ทำให้เขาประทับใจ

“คุณทากามิรู้เรื่องเพลงคลาสสิกดีใช่ไหมคะ”

เคียวโกะถาม ได้ยินเขาคุยเรื่องนี้ตอนงานปาร์ตี

“ก็ไม่ได้รู้ดีขนาดนั้นครับ”

เขาเขิน “แต่ว่าชอบครับ ตอนเหนื่อยจากการทำงาน เพลงคลาสสิกนี่ดีนะครับ บางครั้งผมก็ไปดูคอนเสิร์ตด้วยนะ เมื่อไม่นานมานี้ยังไปฟังคอนเสิร์ตของวง NHK ซิมโฟนีออร์เคสตราเลย”

แล้วเขาก็เล่าถึงความวิเศษของเพลงคลาสสิกอย่างกระตือรือร้นไม่หยุด แม้เคียวโกะจะฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่ก็พยักหน้ารับคำไปตามน้ำ ด้วยอาชีพ ทำให้หล่อนถนัดที่จะพยักหน้ารับคำแม้จะไม่รู้เรื่องเลยก็ตาม

ต่อจากเพลงคลาสสิก ก็เข้าสู่เรื่องละครเพลง ตามด้วยเรื่องท่องเที่ยว ดูเหมือนเขาจะไปเที่ยวต่างประเทศปีละหลายครั้ง

ทั้งสองคุยกันอย่างออกรสเกินคาด แต่คนที่ทากามินัดไว้มาเร็วกว่าที่คิด ราวสามทุ่มกว่า เขาส่งสายตามองไปข้างหน้าแล้วค้อมศีรษะเล็กน้อย พอเคียวโกะมองไป ก็เห็นชายร่างเตี้ยราวกับแร็กคูนกำลังเดินโบกมือเข้ามา

“มีร้านกาแฟชื่อ ‘วิธ’ อยู่ฝั่งตรงข้ามเยื้องกับโรงแรมนี้ ถ้าไม่รังเกียจรอผมอยู่ที่นั่นได้ไหมครับ ประมาณสามสิบนาทีธุระก็คงเสร็จแล้ว”

ทากามิกระซิบเสียงเบา เคียวโกะพยักหน้ารับเล็กน้อย ดีใจจนแทบอยากจะกระโดด

หล่อนค้อมศีรษะให้แก่ชายที่ดูเหมือนแร็กคูนพลางเดินออก

ไปจากตรงนั้น ได้ยินเสียงแร็กคูนถามทากามิว่า “ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครหรือครับ” แต่ไม่ได้ยินเสียงตอบของทากามิ

เคียวโกะหันไปมองเป็นครั้งสุดท้าย ทากามิเริ่มสนทนากับแร็กคูนอย่างกระตือรือร้นแล้ว ท่าทางจะไม่ได้สังเกตเห็นหล่อนเลย

ที่เลานจ์ นอกจากพวกเขาแล้วยังมีแขกอื่นอีกเพียงสามคน ชายหญิงคู่หนึ่งกับผู้ชายอีกคน พอเห็นหน้าผู้ชายคนนั้น เคียวโกะก็ชะงักเท้าอย่างลืมตัว

ชายผู้สวมสูทสีกรมท่าคนนั้น...ชื่อซาตาเกะ

ซาตาเกะจับจ้องไปที่ทากามิ พอเคียวโกะมองก็เลยประสานสายตากันเข้า สายตาที่ไร้ซึ่งอารมณ์นั้นทำให้หล่อนรู้สึกเสียวสันหลังจนต้องหลบตาแล้วเดินจ้ำไปที่ประตู

ที่วิธมีโต๊ะกระจกวางเรียงอยู่บนพรมขนฟู ให้บรรยากาศของร้านที่เหมาะกับการนัดพบ เคียวโกะสั่งน้ำส้มแล้วเปิดหนังสือแนะนำเพลงคลาสสิกเบื้องต้นบนตัก เพราะข้างร้านนี้เป็นร้านหนังสือหล่อนจึงซื้อหนังสือเล่มนี้มาทันที แม้จะกะทันหันไปหน่อย แต่ก็ยังดีกว่าไม่ทำอะไรเลย

ภายในร้านเกิดมีเสียงฮือฮาดังขึ้น เป็นช่วงที่อ่านหนังสือไปราวยี่สิบหน้า กำลังเริ่มเบื่อพอดี ที่นี่อยู่บนชั้นสอง แต่ลูกค้าทุกคนพากันหันหน้าไปทางหน้าต่าง พอหล่อนยื่นหน้าออกไปดู ก็เห็นรถตำรวจหลายคันมาชุมนุมกันที่หน้าโรงแรมกินซ่าควีน

เกิดอะไรขึ้นกันนะ

ขณะคิดอย่างนั้น บริกรก็เข้ามาเรียก “คุณโอดะอยู่ไหมคะ” พอหล่อนยกมือขึ้น บริกรก็แจ้งว่ามีโทรศัพท์

“ฮัลโหล คุณเคียวโกะเหรอ”...เป็นเสียงของทากามิดังคาด แต่น้ำเสียงค่อนข้างขึงขัง

“มีอะไรหรือคะ”

เคียวโกะถามทั้งที่ใจเต้นแรง

“แย่แล้วครับ เหมือนจะมีคนตายในห้องของโรงแรม ตอนนี้เลยวุ่นวายกันใหญ่ ที่ผมติดต่อคุณมานี่เพราะคิดว่าคนตายอาจเป็นคนที่คุณรู้จัก”

หัวใจหล่อนเต้นตูมตาม

“หรือว่า...”

“ไม่นะ คิดว่าบางทีคุณน่าจะรู้จัก เห็นเขาว่าเป็นคอมปาเนียนของงานปาร์ตีวันนี้ที่ชื่อมากิมูระ”

“...” หล่อนพูดอะไรไม่ออก

“ยังไงคุณควรจะมาที่นี่นะครับ ฮัลโหลคุณโอดะ ได้ยินไหมครับ”

เคียวโกะถือหูโทรศัพท์ค้างไว้ แต่รู้สึกหูอื้ออย่างรุนแรง ไม่รู้ตัวอยู่พักใหญ่ว่านั่นเป็นเสียงหัวใจเต้นที่ดังกึกก้อง ไม่ใช่อาการหูอื้อ

มากิมูระ...

นั่นก็คือเอรินั่นเอง

3

เมื่อไปถึงโรงแรม กลุ่มตำรวจเคลื่อนไหวกันอย่างเคร่งเครียด พนักงานต่างวุ่นวายเสียจนไม่สนใจแขกคนอื่น

พอเคียวโกะไปถึงหน้าเคาน์เตอร์ต้อนรับ ทากามิก็รีบวิ่งเข้ามาหาทันที แม้จะสนิทสนมกันได้มากเกินคาดในเวลาสั้นๆ แต่ตอนนี้เคียวโกะไม่ได้อยู่ในสภาพที่จะดีใจกับเรื่องนั้นได้

"เหมือนตำรวจกำลังสอบถามคนที่เกี่ยวข้องนะ คิดว่าคุณก็น่าจะไปด้วย"

เขาให้คำแนะนำ เคียวโกะพยักหน้ารับ

"ที่ว่าตายน่ะ มีเรื่องอะไรกันหรือคะ"

หล่อนถามด้วยเสียงเหมือนร้องไห้ ทากามิส่ายหน้า "เอ ผมก็ไม่รู้ แต่เมื่อกี้จู่ๆ ก็วุ่นวายกันใหญ่"

"ห้องไหนหรือคะ"

"น่าจะเป็นห้อง 203 นะ"

"203 เหรอคะ"

"ครับ เห็นเขาพูดกันแบบนั้น"

203...?

ประหลาด เคียวโกะคิด นั่นเป็นห้องแต่งตัวของพวกตนไม่ใช่หรือ ทำไมเอริถึงได้กลับไปที่นั่น แล้วยังตายด้วย

เมื่อเคียวโกะวิ่งขึ้นบันไดไป หน้าห้องที่เมื่อครู่ใช้เป็นห้องแต่งตัว มีชายท่าทางน่ากลัวอยู่จำนวนมาก พอเข้าไปใกล้ก็ถูกตำรวจในเครื่องแบบเรียก

พอหล่อนอธิบายความสัมพันธ์ของตัวเองกับเอริ ตำรวจก็หาย

เข้าไปในฝูงชน จากนั้นจึงพาชายวัยกลางคนตัดผมเกรียน รูปร่างราวกับนักยูโดกลับมา

“ผมชื่อคาโต้จากสถานีตำรวจสึกิจิครับ”

ชายผมเกรียนแนะนำตัวเอง “เห็นว่าเธอเป็นเพื่อนกับคุณมากิมูระใช่ไหมครับ”

“ดิฉันเป็นคอมปาเนียนบริษัทเดียวกันค่ะ เอริเป็นอะไรไปหรือคะ ที่บอกว่าตายน่ะ โกหกใช่ไหม”

คาโต้ไม่ตอบคำถามนี้

“ผมมีเรื่องอยากจะถามหน่อย แน่นอน ทางเราก็จะเล่าเหตุการณ์ให้ฟังด้วย”

ว่าแล้วก็ชี้ไปที่ห้อง 204 เคียวโกะไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร จึงได้แต่เดินตามหลังตำรวจสายสืบไป

ที่ห้อง 204 เคียวโกะนั่งเผชิญหน้ากับคาโต้ ประตูพลันเปิดออกอีกครั้ง มีชายหนุ่มอายุราวสามสิบเข้ามา เขาตัวสูง ผิวคล้ำมาก

“ผมชื่อชิบาตะ กองสืบสวนที่ 1 จากกองบัญชาการตำรวจโตเกียวครับ”

ชายหนุ่มแนะนำตัวเอง จากนั้นก็ทำจมูกฟุดฟิด “มีกลิ่นของผู้หญิง ทั้งยังมีจำนวนมากด้วย”

“เขาใช้ห้องที่เป็นจุดเกิดเหตุกับห้องนี้เป็นห้องแต่งตัวของคอมปาเนียน ไม่ได้ยินเขาบอกเหรอ”

ชิบาตะพยักหน้าเข้าใจ “อย่างนี้นี่เอง” ว่าแล้วก็นั่งลงบนเตียงที่อยู่ข้างๆ

คาโต้กระแอมหนึ่งครั้ง จากนั้นจึงหันไปทางเคียวโกะ

“เมื่อกี้...พูดอย่างถูกต้องก็คือราวสามทุ่มสี่สิบ มีคนพบศพที่ห้อง 203 ข้างๆ ห้องนี้ เป็นศพของ มากิมูระ เอริ”

“ทำไมเอริถึงตายคะ” เคียวโกะถาม รู้สึกเหมือนตัวเองได้ถามคำถามนี้ไปหลายครั้งแล้ว

“สาเหตุการตายคือยาพิษครับ”

คาโต้พูดเหมือนมีอะไรมาจุกอยู่ที่คอหอย “คาดว่าน่าจะเป็นสารไซยาไนด์ ระยะหลังมีการใช้กันมากครับ เพราะแม้แต่คนธรรมดาก็ยังรู้จักดี จากอิทธิพลของทีวีแล้วก็หนังสือ”

“ยาพิษน่ะเหรอ...ถ้างั้นเอริก็...”

จากนั้นเคียวโกะก็ร้องเสียงหลง “ถูกฆ่าหรือคะ!”

คาโต้ตกใจ ชิบาตะกระโดดตัวลอยขึ้นมาราวสิบเซนติเมตร จากนั้นคาโต้จึงโบกมือ

“เรื่องนั้นยังไม่ทราบครับ”

“เป็นเรื่องที่เราจะสืบสวนต่อไปน่ะ”

ชิบาตะใช้นิ้วแหย่รูหูพลางบอก “เพราะมันเป็นงานของเรา”

เคียวโกะมองหน้าคาโต้ตรงๆ “งั้นก็เชิญถามได้ค่ะ”

“ขอถามตามลำดับนะครับ” คาโต้พูด “วันนี้คุณได้ทำงานร่วมกับคุณมากิมูระสินะ ระหว่างทำงาน คุณมากิมูระมีอาการแปลกๆ ไปบ้างไหมครับ”

“คิดว่าไม่มีค่ะ”

เคียวโกะตอบ อย่างน้อยหล่อนก็ไม่ทันสังเกต “เหมือนเธอก็ตื่นเต้นที่วันนี้เป็นปาร์ตีของร้านฮานายะด้วย”

“เหรอ ทำไมถึงตื่นเต้นล่ะ”

ก็ถ้าเป็นปาร์ตีของร้านจิวเอลรี แขกที่มาในงานก็ต้องใส่เครื่องประดับราคาแพงมาก แค่ได้เห็นของอย่างนั้นก็มีความสุขแล้ว”

“ผู้หญิงนี่คลั่งไคล้อะไรน่าเบื่อจัง”

ชิบาตะแซว เคียวโกะจ้องเขา “เพชรพลอยไม่ใช่ของน่าเบื่อค่ะ”

ชิบาตะเบิกตาโพลงกับความเกรี้ยวกราดของเคียวโกะ คาโต้ก็อ้าปากค้าง จากนั้นกระแอมอีกครั้ง

“หลังเลิกงานแล้วล่ะครับ เป็นยังไง”

“ก็ไม่มีอะไรนี่คะ พวกเราออกจากห้องแต่งตัวเป็นกลุ่มสุดท้าย แล้วก็คืนกุญแจที่เคาน์เตอร์ต้อนรับ หลังจากนั้นเราก็แยกกัน แล้วก็ไม่ได้พูดอะไรกันเป็นพิเศษ”

“หลังแยกจากกัน คุณได้ทำอะไรต่อครับ”

“ดิฉัน” หล่อนลังเลเล็กน้อย “ไปดื่มกาแฟที่เลานจ์ เพราะรู้สึกเหนื่อยนิดหน่อย...จากนั้นก็บังเอิญเจอกับคนรู้จักก็เลยคุยกันอยู่”

หล่อนไม่ได้โกหก แม้คำว่า ‘บังเอิญ’ อาจฝืนไปหน่อย

เป็นธรรมดาที่สายสืบจะถามว่าคนรู้จักที่ว่านั่นเป็นใคร แม้จะไม่อยากทำให้เขาเดือดร้อน แต่หล่อนก็บอกชื่อของทากามิอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ พอบอกว่าเป็นผู้บริหารระดับสูงของบริษัททากามิอสังหาริมทรัพย์ แววตาของเหล่าสายสืบก็เหมือนจะเปลี่ยนไปเล็กน้อย

“ตอนคุณแยกจากคุณมากิมูระ หล่อนบอกไหมครับว่าจะไปทำอะไรต่อ”

“ไม่ได้ยินเธอว่าอะไรนี่คะ ดิฉันก็คิดว่าเธอจะกลับบ้านเลย”

“เป็นแบบนั้นประจำเหรอ”

“ส่วนใหญ่จะเป็นแบบนั้นค่ะ”

“ไม่ได้ไปเจอผู้ชาย หรืออะไรแบบนั้นหรือครับ”

ชิบาตะถามอย่างไม่เกรงใจ พอได้ยินคำว่า ‘เจอผู้ชาย’ เคียวโกะก็รู้ว่าเขากำลังดูแคลนงานของพวกหล่อน จึงจงใจตอบแบบสะบัดหางเสียงว่า “ไม่ทราบค่ะ” ชิบาตะเหมือนอยากจะบอกอะไร แต่เคียวโกะตัดสินใจที่จะเมินเฉย

“มีแฟนหรือเปล่า” คาโต้ถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

เคียวโกะส่ายหน้า “ดิฉันไม่ทราบจริงๆ ค่ะ ถึงจะเป็นเพื่อนกัน ก็แค่คุยกันสนิทสนมก่อนและหลังทำงาน เราไม่ค่อยจะได้เจอกันในเวลาส่วนตัวค่ะ”

อือ คาโต้ใช้นิ้วก้อยเกาที่สันจมูก

“ระยะหลังอาการของคุณมากิมูระเป็นยังไง อย่างเช่นกำลังกลุ้มใจ หรือว่าชอบเหม่อลอย มีเรื่องอะไรแบบนั้นไหมครับ”

“เอ...”

เคียวโกะคิดว่าเป็นคำถามที่ตอบยาก เพราะไม่ว่าใครก็ย่อมมีอาการเหม่อลอยบ้าง ถ้าไม่มีเลยน่าจะผิดปกติมากกว่า

“ก็คิดว่าธรรมดานะคะ”

หลังจากคิดก็ตอบไปแบบนั้น สายสืบก็พยักหน้าเหมือนจะเข้าใจ และเหมือนจะไม่เข้าใจ

“ว่าแต่ คนที่ชื่อ มารูโมโตะ ฮิซาโอะ ประธานบริษัทแบมบิ-แบงเควต เป็นคนยังไงหรือครับ”

“ยังไงน่ะเหรอ...อายุประมาณเกือบสี่สิบ หน้ายาว ใส่แว่น ตัวมันแผล็บตลอดเวลา...”

“เรื่องผู้หญิงล่ะครับเป็นยังไง” ชิบาตะถามอย่างหงุดหงิด

“จีบไม่เลือกค่ะ” เคียวโกะตอบ “พวกเรามีการจัดอบรมความรู้ทั่วไปประมาณเดือนละครั้ง เขาก็จะมาจีบผู้หญิงทุกครั้ง เพียงแต่เขายังไม่เคยจีบดิฉันน่ะ”

“ตอนนี้เขามีผู้หญิงที่คบหากันอยู่ไหมครับ” คาโต้ถาม

เคียวโกะเอียงคอคิด “ไม่ทราบค่ะ น่าจะมีนะคะ ว่าแต่ทำไมถึงได้ถามเรื่องของท่านประธานล่ะคะ”

“ก็ เรื่องนั้นน่ะ...”

คาโต้หยุดคำพูดคล้ายกับลังเลเล็กน้อย มองชิบาตะที่อยู่ข้างๆ ชิบาตะนิ่งเงียบมองไปทางอื่น คาโต้จึงเบนสายตากลับมาหาหล่อน “ความจริงแล้วคุณมารูโมโตะเป็นผู้พบศพครับ”

“ท่านประธานเหรอคะ ทำไมท่านประธานถึงมาอยู่ที่นี่”

เคียวโกะทำตาโต มองหน้าสายสืบทั้งสองสลับกัน ปกติประธานจะไม่มาที่สถานที่จัดงานปาร์ตี

“ก็คงมีเหตุจำเป็นกระมังครับ”

คาโต้พูดด้วยน้ำเสียงปลอบโยน “ยังไงก็ตาม คุณมารูโมโตะกับพนักงานยกกระเป๋าเป็นผู้พบศพครับ”

“ขอถามหน่อยได้ไหมคะ”

“เชิญครับ”

“ทำไมเอริถึงได้อยู่ที่ห้อง 203 คะ ทั้งที่ได้ออกจากห้องไปพร้อมกับดิฉันแล้ว”

“หล่อนย้อนกลับมา” คาโต้พูด “หลังจากแยกจากคุณ หล่อนย้อนกลับมาที่นี่ครับ”

“เพื่ออะไรหรือคะ” นั่นเป็นสิ่งที่เคียวโกะอยากรู้

แต่คาโต้กลับไม่ตอบทันที

“เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความเป็นส่วนตัวน่ะ จึงไม่ค่อยอยากจะพูดออกไปครับ”

“ยังไงเดี๋ยวเธอก็คงรู้เองแหละ” ชิบาตะพูด “เพียงแค่อาจจะพูดยากจากปากเรา”

คาโต้ทำหน้าเฝื่อนกับคำพูดนั้น ดูเหมือนจะเป็นคำพูดจากใจจริง

“งั้นช่วยบอกอีกเรื่องหนึ่งได้ไหมคะ เอริฆ่าตัวตายหรือคะ หรือว่าถูกใครฆ่า”

“อย่างที่บอกไปเมื่อครู่ เราก็ยังไม่ทราบ เพียงแต่ ณ ตอนนี้คิดว่ามีความเป็นไปได้สูงว่าจะเป็นการฆ่าตัวตาย ปัญหาคืออะไรเป็นแรงจูงใจ”

“ฆ่าตัวตายเหรอคะ...”

ในตอนนั้นได้ยินเสียงดังป๊อก เคียวโกะตกใจมองไป จึงรู้ว่าเป็นเสียงชิบาตะใช้นิ้วดีดสมุดจดดังป๊อก ป๊อก จากนั้นเขาจึงจ้องมองปลายเล็บของตัวเอง

“เอ่อ...”

คาโต้เกาศีรษะเกรียนแล้วกอดอก “มีอะไรจะถามอีกไหม”

ดูเหมือนจะพูดกับชิบาตะ เขาหันหน้าไปทางเคียวโกะ

“คุณมากิมูระดื่มเหล้าเก่งไหมครับ”

“เหล้าเหรอ เอ...” เคียวโกะเอียงคอคิด “ก็น่าจะคอไม่ค่อยแข็ง ดื่มเบียร์ก็ได้สักแก้ว”

“อย่างนี้นี่เอง” ชิบาตะพยักหน้า มองคาโต้

“สำหรับผมคงพอแค่นี้ เพราะจากนี้ไปก็คงได้พบกันอีกหลายครั้งอยู่แล้ว”

ฟังเหมือนมีความนัยยังไงไม่รู้ “ก็ใช่เนอะ” คาโต้ว่าแล้วพยักหน้าด้วย

พอออกจากห้อง เคียวโกะเดินโซเซบนโถงทางเดิน ใช้บันไดลงมาที่ล็อบบี และขณะกำลังมุ่งหน้าไปที่ทางออก จู่ๆ ข้างหน้าก็มืดสนิท

“คอมปาเนียนที่ถูกสอบปากคำก็คือเธอนั่นเอง เป็นอย่างนี้เองเหรอ”

เขาคือ นิชิฮาระ เคนโซ ลูกไม่เอาถ่านของฮานายะ เขาพูดด้วยเสียงสูง เคียวโกะปั้นยิ้มโดยสัญชาตญาณ แต่แล้วก็หุบทันที

“เอ่อ คุณนิชิฮาระยังอยู่ที่นี่หรือคะ”

“ใช่ ฉันดื่มอยู่กับลูกค้าที่บาร์ชั้นบนสุดน่ะ แล้วกำลังคิดว่าจะไปอีกสักร้าน ก็มาเจอเรื่องวุ่นวายนี่ มีคนมาขอดูบัตรประจำตัว กำลังลำบากใจอยู่ทีเดียว”

จะว่าไปก็รู้สึกว่าบรรยากาศกำลังโกลาหล อาจมีการขอดูเอกสารยืนยันตัวกับแขกทุกคนก็ได้

“แล้วเป็นยังไง เป็นคดีฆาตกรรมจริงน่ะเหรอ”

เคียวโกะจ้องเคนโซ “ดิฉันไม่ทราบค่ะ”

“เหรอ ว่าแต่เธอ บ้านอยู่ไหน ฉันจะไปส่ง”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ”

เคียวโกะรีบจ้ำออกไป แต่เคนโซก็ยังตามตื๊อ

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก นี่ เธอ...”

ทันใดนั้น คนที่ปรากฏตัวตรงหน้าอย่างกะทันหันก็คือซาตาเกะในชุดสูทสีกรมท่า เคียวโกะตกใจจนชะงัก

“ท่านกรรมการครับ ท่านรองประธานเรียกหาอยู่”

“พี่ฉันน่ะเหรอ” เคนโซทำหน้าเบื่อหน่าย “ช่วยไม่ได้ งั้นไว้คราวหน้า”

พูดแล้วก็เดินย้อนกลับไปพร้อมกับซาตาเกะ

เมื่อเคียวโกะออกจากประตูใหญ่ของโรงแรม รถเซ็นจูรีสีดำก็มาจอดตรงหน้าทันควัน ประตูหลังเปิดออก ทากามิ ชุนซูเกะ ยื่นหน้าออกมา “ให้ผมไปส่งนะ เชิญครับ”

แน่นอนเคียวโกะยอมรับน้ำใจนั้นอย่างไม่ลังเล

“เจอเรื่องแย่ๆ เลยนะ ตอนนี้สบายใจขึ้นหรือยังครับ”

“ค่ะ ก็พอไหว”

ตอนรถออก เคียวโกะหันหน้ากลับไปทางโรงแรมเพียงครั้งเดียว และก็ได้เห็นประธานบริษัทแบมบิแบงเควต มารูโมโตะ ฮิซาโอะ ซึ่งกำลังเดินออกมาหลังงุ้ม ใบหน้าอิดโรย

ทากามิแทบไม่พูดอะไรด้วยจนกระทั่งถึงคอนโดที่ย่านโคเอ็นจิ แค่ถามว่าหิวไหม และพรุ่งนี้มีงานหรือเปล่าเท่านั้น แต่หล่อนไม่รู้สึกอยากอาหารเลย และแน่นอนพรุ่งนี้ก็มีงานด้วย

“ไว้ผมจะติดต่อไปอีกครับ” เขาพูดตอนจากลา

พอกลับถึงห้อง เคียวโกะทิ้งตัวลงนอนบนเตียงทั้งที่ยังสวมเสื้อผ้าชุดเดิม ในใจเต็มไปด้วยความรู้สึกว่าได้สูญเสียเพื่อนและความเศร้าที่แตกต่างออกไป นั่นก็คือ เอริตัวคนเดียว และตัวเองก็ตัวคนเดียวเหมือนกัน หากตายไป ก็อาจจะมีคนพูดถึงในแบบ

เดียวกัน นั่นก็คือไม่มีใครรู้เรื่องเกี่ยวกับตัวหล่อนเลยสักอย่าง

หยาดน้ำตารินไหลลงข้างแก้ม เป็นจุดเริ่มต้นให้หล่อนลุกขึ้นมาถอดชุดแล้วมุดเข้าเตียง ร้องไห้เสียงเบา